

Anades i vingudes

Dc, 29/05/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Els darrers versets de l'evangeli de Lluc (Lc 24,46-53) els llegim avui festivitats de l'Ascensió del Senyor. Indiscutiblement l'elecció està determinada per la menció de l'enlairament de Jesús (v. 51).

A que ve que ara, a l'acabament de l'evangeli, que Lluc recordi que el patiment, mort i resurrecció de Jesús que aquest havia anunciat abans de la seva mort havien estat profetitzats per l'Escriptura jueva (Lc 9,22; 9,44; 18,31-33)? Sembla una nota de tristesa enmig de l'alegria de la pasqua. Motius n'hi ha de sobres. Lluc vol posar de manifest que el que l'Escriptura havia dit sobre ell s'ha acomplert. L'Escriptura en tant que paraula de Déu es compleix. És veritat el que diu el profeta Isaïes: "Així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Realitzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat.» (Is 55,11).

En els anuncis de la passió es parla sempre del Fill de l'home en canvi ara es parla del Messies. El canvi té la seva explicació. Recordem que Lluc està responent a un requeriment de Teòfil, fill d'Anàs i cunyat de Caifàs. Teòfil es preguntava si, sense ésser-ne conscients, el seu pare i el seu cunyat haurien fet matar el messies d'Israel. Tot i que l'ideari jueu no preveia enlloc la mort violenta del Messies, Lluc mostra que aquesta estava prevista en l'Escriptura i que responia a un pla de Déu. Per això és important l'ús de terme "dei" que cal traduir per cal, convé, és necessari. El terme indica que el subjecte del que s'esdevé és Déu; els jueus no empren mai el terme Déu, es valen d'expressions que hi remetent. Lluc vol fer veure a Teòfil que el pla de Déu va més enllà dels tripijocs en que es veieren embolicats Anàs i Caifàs en la mort de Jesús.

En el text s'hi troba un joc d'anades i vingudes que pot causar una certa perplexitat. Primer Jesús diu als deixebles "Quedeu-vos a la ciutat"; després se'ls endu a Betània i posteriorment ells tornen a Jerusalem. Jesús demana que els deixebles restin a la ciutat fins que siguin investits d'una força de dalt. El que vol Jesús es prevenir que els deixebles emprenguin una acció missional que correria el risc de reviscolar les expectatives nacionalistes que els deixebles encara no han abandonat del tot, és a dir, una acció missional no inspirada per l'Esperit Sant l'autèntic garant que tal acció s'endega segons el projecte de Jesús.

La menció de Betània ens porta a considerar el lloc on es troba l'autèntica comunitat de Jesús. A l'evangeli de Joan es diu que a Betània hi ha la casa on viuen Llàtzer, Marta i Maria (Jn 12,1-3). Recordem que Jesús els estima (Jn 11,5). L'estimació de Jesús indica una relació de predilecció, molt personal, d'intimitat, de sintonia pel que fa a copsar el seu missatge. La comunitat de Betània és la figura de la comunitat cristiana ideal. És el tipus de comunitat que els deixebles estan cridats a construir.

Amb tot, els deixebles se'n tornen a Jerusalem, no Jerosòlima, el nom amb que Lluc designa la ciutat de Jerusalem sense cap connotació ideològica, política o religiosa. Jerusalem s'identifica amb el sistema religiós jueu, vinculat al temple i al compliment de la Llei. Els deixebles se'n hi entornen. Els caldrà un llarg procés per desempallegar-se'n. Lluc l'explicarà llargament en el llibre dels Fets dels

Apòstols.

Festivitat de l'Ascensió del Senyor. 2 de Juny de 2019